

2. Raamattuluento: Laki ja evankeliumi

Tällä kertaa puhumme Jumalan pyhästä laista ja toisaalta hänen evankeliumistaan. Jumalan laki on täydellinen ja pyhä. Lailla sanotaan olevan kolme käyttöä:

1. Se toimii yhteiskunnassa antamalla sille ohjeita oikeaan elämään, ja ilmaisten Jumalan tahdon.
2. Se saa aikaan meissä synnintuntoa ja tekee syntisestä armoa tarvitsevan.
3. Se toimii uskonelämän ohjeena.

Tarkastelemme tässä luennossa Jumalan lakia synnin paljastajana ja herättäjänä ja myös mitä laki sanoo sen tehtävästä kristittyjen opettajana.

Laki on lisätty lupauksen sanaan, että tulisimme tuntemaan, mitä on synti. Galatalaiskirjeestä: *Mikä sitten on lain tarkoitus? Se säädettiin perästäpäin osoittamaan rikkomukset, kunnes tulisi se jälkeläinen, jota lupaus koski. Lain luovuttivat enkelit välittäjää käyttäen. Mutta välittäjää ei tarvita vain yhtä varten. Jumala on yksi. Onko laki siis ristiriidassa Jumalan lupauksen kanssa? Ei toki! Jos olisi annettu laki, joka pystyy tekemään eläväksi, silloin vanhurskaus todella perustuisi lain noudattamiseen. Pyhä kirjoitus on kaiken sulkenut synnin vankilaan sitä varten, että se, mitä on luvattu, annettaisiin niille, jotka uskovat Jeesukseen Kristukseen. Mutta ennen kuin uskon aika tuli, me jouduimme olemaan lain vartioimina ja sen vankeina, kunnes usko ilmestyisi. Näin laki oli meidän valvojamme Kristuksen tulon asti, jotta me sitten tulisimme vanhurskaiksi uskosta. Nyt uskon ilmestyttyä emme enää ole valvojan alaisia. (Gal. 3:19–25).*

Yksikään ihminen ei kelpaa Jumalan edessä lain käskyjä noudattamalla. Hyviä töitä tekemällä, elämällä kunnollisesti, noudattamalla kaikkia käskyjä, ei vielä kelvata Jumalalle, vaikka lain käskyt kehottavat tottelemaan niitä.

Room. 3:19,20: *Me tiedämme, että lain sanat kohdistuvat niihin, joilla on laki. Näin ei kukaan voi väittää vastaan, vaan koko maailma joutuu Jumalan tuomion alaiseksi. Eihän yksikään ihminen tule Jumalan edessä vanhurskaaksi lain käskyjä noudattamalla. Lain tehtävänä on opettaa tuntemaan, mitä synti on.*

Lain noudattamisyritykset saavat aikaan vihantunnetta Jumalaa kohtaan, koska ihminen toteaa Jumalan edessä koko ajan epäonnistuvansa. Toisaalta laintietä yrittävä kulkija on todella myös Jumalan vihan alla.

Sillä laki saa aikaan vihaa; mutta missä lakia ei ole, siellä ei ole rikkomustakaan.” (Room. 4:15).

Jumalan viha ilmestyy taivaasta ja kohdistuu kaikkeen jumalattomuuteen ja vääryyteen, jota ihmiset tekevät pitäessään totuutta vääryyden vallassa. (Room. 1:18).

Lain alla oleva, lain tekojen suorittaja on kirottu, ei sen vähempää. Lain täydellisyysvaatimus vaatii onnistumista koko lain edessä. Yhtään virhettä ei laki salli. Yhtään ”porsaanreikää” ei lain alla olevalle tarjota. Laki ei tunne armoa, eikä anteeksiantamusta. Vaan: *Siitä vanhurskaudesta, joka perustuu lain noudattamiseen, Mooses kirjoittaa: ”Joka tekee, mitä laki vaatii, saa siitä elämän.” (Room. 10:5).* Lain lupaukset tuntuvat tosin hyvin houkuttelevilta. Esimerkki Malakiankirjasta: - *Tuokaa täydet kymmenykset aarrekkammioon, jotta temppelissäni olisi ruokaa. Koetelkaa minua tällä tavalla, sanoo Herra Sebaot. - Silloin saatte nähdä, että minä avaan taivaan ikkunat ja vuodatan teille sateen runsaan siunauksen. (Mal. 3:10).* Kuulostaa hyvältä! Mutta kun lähdetään tielle, joka lupaa

siunauksia lakia tottelemalla, joudutaan vääjäämättömästi lain alle. Rahaa saa toki lahjoittaa hyviin tarkoituksiin niin paljon kuin siihen on kullakin varaa, mutta lain vaatimukset johtavat kiroukseen. Lain lupaus on kyllä ihana, mutta lupaus edellyttää koko lain täyttämistä. Jaakob kirjoittaa: *Sillä joka pitää koko lain, mutta rikkoo yhtä kohtaa vastaan, se on syyppää kaikissa kohdin.* (Jaak. 2:10). Siihen ei ihminen yllä. Tätä eivät aikamme lainsaarnaajat opetettavilleen sano, vaan odottavat, että lainsanaa totellaan orjallisesti. Paavali toteaa galatalaisille samoin: *Ne taas, jotka luottavat lain noudattamiseen, ovat kirouksen alaisia. Onhan kirjoitettu: "Kirottu on jokainen, joka ei tee kaikkea, mitä lain kirja käskee." On selvää, ettei kukaan tule Jumalan silmissä vanhurskaaksi lakia noudattamalla, sillä "uskosta vanhurskas saa elää". Mutta laki ei rakenna mitään uskon varaan, vaan: "Joka tekee mitä laki vaatii, saa siitä elämän"... Kun kuitenkin tiedämme, ettei ihminen tule vanhurskaaksi tekemällä lain vaatimia tekoja vaan uskomalla Jeesukseen Kristukseen, olemme mekin uskoneet Jeesukseen Kristukseen, jotta tulisimme vanhurskaiksi häneen uskomalla emmekä tekemällä lain vaatimia tekoja. Eihän kukaan ihminen tule vanhurskaaksi tekemällä mitä laki vaatii." (Gal. 3:10–12,16).*

Laki on kurittaja, opettaja, kasvattaja ja valvoja Kristukseen (*kreik. pedagogos*). Luimmekin jo äsken: *Näin laki oli meidän valvojamme Kristuksen tuloon asti, jotta me sitten tulisimme vanhurskaiksi uskosta.* (Gal. 3:24). Lain tarkoitus on siis osoittaa, että lain kautta Jumalalle kelvolliseksi tuleminen on kokonaan suljettu pois. Sen tien päätepiste on tuho. Kuitenkin monet ihmiset kulkevat tietämättään, tai tietien tahtoen tätä tietä. Mutta jos ihminen on todella yrittänyt vaeltaa Herran lain ja käskyjen noudattamisessa, hän tulee huomaamaan sen, että hän ei ole vain huono, vaan kerta kaikkiaan hengellisesti kuollut. Mutta sen kokemuksen kautta voi etsivä löytää uuden tien. Hän voi kuolla pois laista. Hän lakkaa elämästä omin voimin. Tämän pitäisi olla jokaisen kristityn kokemus: täydellinen tappio. Vain täydellisen hengellisen konkurssin kokenut voi löytää uuden mahdollisuuden.

Mitä meidän on siis sanottava? Onko laki syntiä? Ei toki. Mutta vasta lain vaikutuksesta tulien tuntemaan synnin. Himo olisi ollut minulle tuntematon asia, ellei laki olisi sanonut: "Älä himoitse." Saatuaan lain käskystä aiheen synty herätti minussa kaikenlaisia himoja. Ilman lakia synty on kuollut. Minä elin ensin ilman lakia, mutta kun lain käsky tuli, synty heräsi eloon ja minä kuolin. Näin käsky, jonka oli määrä antaa elämä, tuottikin minulle kuoleman. Saatuaan lain käskystä aiheen synty käskyn avulla petti ja surmasi minut. Laki itse on silti pyhä, ja käsky on pyhä, oikea ja hyvä... Me tiedämme, että laki on hengellinen. Minä sitä vastoin olen turmeltunut ihminen, synnin orjaksi myyty. En edes ymmärrä, mitä teen: en tee sitä, mitä tahdon, vaan sitä, mitä vihaan. Ja jos kerran teen sitä, mitä en tahdo, silloin myönnän, että laki on hyvä. (Room. 7:8–12;15,16)

On Paavalin lailla kuoltava pois laista:

Sillä minä olen lain kautta kuollut pois laista, eläkseni Jumalalle. Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni. En minä tee mitättömäksi Jumalan armoa, sillä jos vanhurskaus on saatavissa lain kautta, silloinhan Kristus on turhaan kuollut. (Gal. 2:19–21 KR38).

Lain eräs tehtävä on vapauttaa ihminen suorituksesta, koska ihmiselle on lain noudattaminen omin voimin mahdotonta. Se osoittaa, että olemme itsessämme Jumalan vihan alaisia ja kirottuja. Lain tehtävä on ajaa meitä Kristuksen luokse. Laki näyttää kovuutemme ja pinnallisuutemme, farisealaisuutemme ja näyttelemisemme.

Laki rikkoo omat pyrkimyksemme ja rakennelmamme. Vasta kun ihminen oppii, etteivät hänen hyvätkään pyrkimyksensä ja yrittämisensä tuo lepoa ja rauhaa, hän voi lakata etsimästä lain antamaa vanhurskautta. Lain tarkoitus on saada siis ihmisen omassatunnossa herätys.

Kun ihminen tulee hengelliseen herätykseen, laki näyttää hänet mahdottomaksi Jumalan edessä. Mutta Jumalan tarkoitus ei ole jättää ihmistä tähän tilaan. Hän vie heräävää sielua kohti Kristuksen vanhurskautta.

On toki huomattava että lainsaarnaa on myös se, että ihmisille uskotellaan heidän olevan oikeita uskovaisia, kun he käyvät jonkin verran sanankuulossa, ehtoollisella ja ovat kasteesta osallisia. Tällainen opetus paaduttaa kuulijat. Ihmisestä tulee auttamattomasti fariseus. Siksi Jeesus varoittaa, ettei kukaan antaisi eksyttää itseään.

Varokaa vääriä profeettoja. He tulevat luoksenne lampaiden vaatteissa, mutta sisältä he ovat raatelevia susia. (Matt. 7:15).

Lainsaarnaajia sanotaan legalisteiksi. He luulevat lainsaarnan antavan ihmiselle elämää. Antinomismi kieltää lain tarpeellisuuden.

Lakia on sekin, että kuulijoille teroitetaan että hänen pitää uskoa, pitää uudestisyntyä, pitää saada synnit anteeksi, pitää saada pelastusvarmuus, pitää käydä ”oikealla” kasteella, pitää antaa kymmenyksiä, pitää tehdä hyviä töitä, pitää luopua synnistä. Kaikkea näitä kyllä pitää, mutta ihminen ei vain voi niitä omin voimin tehdä. Moosesta voidaan saarnata evankeliuminkin nimellä. Moni on joutunut ja joutuu yhä eräänlaisen lakievankelioinnin kohteeksi. Pakkokäännytetty, uskoon ”ruvennut” ihminen julistetaan tuolloin aidoksi uskovaiseksi. Mutta kun mahdolliset pinnalliset tunteet ovat väistyneet, jäljelle jää pelkkä tyhjiys. Kuviteltu uskoontulo osoittautuikin pelkäksi sielulliseksi harhaksi. Siitä herääminen on karmeaa kokemus.

Eräs lainomaisuuden merkkejä ovat myös aikamme loppumattomat profetiat ja näyt, joiden syntypaikka on lain alla olevien ihmisten pelkomaailmassa. Vastaavasti lain synnyttämän pelon alla oleva kuulijakunta juoksee tällaisten viestien perässä ja tekee monenlaisia hulluuksia. Väärä laintulkinta synnyttää paljon ahdistusta, pelkoa ja mielettömyyttä. Väärien profetioiden tunnusmerkkejä ovat muun muassa niissä oleva viha, pelottelu ja uhkailu. Ne ovat epäraitteita, ihmisen omasta levottomuudesta nousevia sairaita purkauksia. Herra sanoo: *Minä käyn näiden profeettojen kimppuun, jotka puhuvat omiaan mutta väittävät: 'Tämä on Herran sana. (Jer. 23:31).*

On välttämätöntä erottaa siis laki ja evankeliumi toisistaan. Laki ei anna elämää. Kuitenkin kun julistetaan pelastusta ilman lain tekoja, alkaa heti jostakin päin kuulua mutinaa: ei se niin ole, kyllä ihmisen pitää tehdä sitä, pitää tehdä tätä, sanotaanhan se jo Raamatussakin, mutta tällaiset ihmiset eivät erota toisistaan lakia ja evankeliumia. Lain ihmisiä on kaikkialla. He ovat aikamme fariseuksia. Mutta laki ei tunne armoa, eikä se anna mitään anteeksi. Paavali opettaa: *Mutta töitä tekeväälle ei lueta palkkaa armosta, vaan ansiosta, mutta joka ei töitä tee, vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, sille luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi.. (Room. 4:4,5).* Lain kautta saatava vanhurskaus on ihmiselle mahdotonta. Lain tehtävä on ajaa meidät Kristuksen luokse. Laki on kyllä hyvä, mutta sitä tulee käyttää siihen tehtävään, johon se on määrätty.

Mutta me tiedämme, että laki on hyvä, kun sitä lain mukaisesti käytetään ja tiedetään, että lakia ei ole pantu vanhurskaalle, vaan laittomille ja niskoitteleville, jumalattomille ja syntisille, epähurskaille ja epäpyhille, isänsä tappajille ja äitinsä tappajille, murhamiehille, haureellisille, miehimsille, ihmiskauppiaille, valhettelijoille, valapattoisille ja kaikelle muulle, mikä on tervettä oppia vastaan. (1Tim. 1:8-10).

Jumalan laki syyllistää, saa aikaan synnin tunnon, se saa aikaan kuolemaa. Jumalan sana on lähetetty saarnaamaan kaksiteräisenä miekkana.

Jumalan lain tehtävä on osoittaa meille, että jokainen, joka yrittää kelvata Jumalalle olemalla hyvä ja kunnollinen ihminen, on kirottu. Kukaan ei kykene elämään pyhän lain mukaisesti. Kaikki omat yrityksemme kelvata Jumalalle ovat tuhoon tuomittuja.

Uskovalle laki osoittaa sen, että hän saattanut langeta pois armosta. Kristus ei ole enää silloin uskovien keskipiste. Laki alkaa uhata häntä nyt uudelleen. Omatunto on levoton. On palattava takaisin armon alle ja vapautteen synnin kauhistuksista. Hengen uudessa tilassa, uskossa Kristukseen, voimme elää Jumalan tahdon mukaista elämää.

Emme saa siis elää lain orjuudessa, sillä: *Lain ja profeettojen aika kesti Johannekseen asti. Siitä lähtien on julistettu hyvää sanomaa Jumalan valtakunnasta, ja jokaista vaaditaan tulemaan sinne. Mutta laista ei häviä piirtoakaan, ennemmin katoavat taivas ja maa. (Luuk. 16:16,17).*

Laki voi syyttää meitä, vaikka uskomme, mutta se ei voi tuomita meitä enää, sillä: *Synti ei enää ole teidän herranne, sillä te ette ole lain vaan armon alaisia (Room. 6:14).*

Ja vielä: Näin kumotaan aikaisempi määräys, koska se oli heikko ja hyödytön: eihän laki tehnyt mitään täydelliseksi. Sen tilalle me olemme saaneet parempaa: toivon, joka antaa meille uskalluksen lähestyä Jumalaa. (Hepr. 7:18,19).

Jeesus opettaa: *Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydäimestäsi, koko sielustasi ja mielestäsi. Tämä on käskyistä suurin ja tärkein. Toinen yhtä tärkeä on tämä: Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi. Näiden kahden käskyn varassa ovat laki ja profeetat.*" (Matt. 22:37–40). Tässä on sanottu kaikki lain ja käskyjen todellisesta sisällöstä. Mutta: me emme vain luonnostamme kykene tällaiseen rakastamiseen. Tarvitaan toinen tie.

virsi

Evankeliumi

Evankeliumi on ilosanoma, hyvä uutinen Jeesuksesta Kristuksesta. Evankeliumi ei kerro, millaisia meidän tulee olla Jumalan edessä, vaan se kertoo, millainen Jumala on meitä kohtaan, ja mitä hän on tehnyt puolestamme. Luemme muutamia raamatunkohtia, joissa kuuluu aito evankeliumin ääni.

"Älkää peljätkö; sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa." (Luuk. 2:10,11)

Mikään kadotustuomio ei siis kohtaa niitä, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa. Hengen laki, joka antaa elämän Kristuksen Jeesuksen yhteydessä, on näet vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista... Mitä voimme tästä päätellä? Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan? Olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, eivät enkelit, eivät henkivallat, ei mikään nykyinen eikä mikään tuleva eivätkä mitkään voimat, ei korkeus eikä syvyys, ei mikään luotu voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta, joka on tullut ilmi Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme. (Room. 8:1,2,31,38,39).

Kiitos olkoon Jumalalle, joka aina kuljettaa meitä Kristuksen voittosaatossa ja antaa meidän kaikkialla levittää Kristuksen tuntemisen tuoksua! (2. Kor. 2:14).

Minä en häpeä evankeliumia, sillä se on Jumalan voima ja se tuo pelastuksen kaikille, jotka sen uskovat, ensin juutalaisille, sitten myös kreikkalaisille. Siinä Jumalan vanhurskaus ilmestyy uskosta uskoon. Onhan kirjoitettu: "Uskosta vanhurskas saa elää." (Room. 1:16,17).

Kun näin on kirjoitettu, nyt ei tule elää lain käskyjen kirouksessa, vaan armon alla. Paavali muistuttaa galatalaisia: *Vapauteen Kristus meidät vapautti. Pysykää siis lujina älkääkä alistuko uudelleen orjuuden ikeeseen.* (Gal. 5:1). Me tarvitsemme Jumalan rauhan. Sitä me tarvitsemme. Jeesus toivotti opetuslapsilleen aina rauhaa. *"Rauha teille",* hän sanoi. *Minä jätän teille rauhan. Oman rauhani minä annan teille, en sellaista jonka maailma antaa. Olkaa rohkeat, älkää vaipuko epätoivoon.* (Joh. 14:27).

Tämä rauha on kaiken perusta. Ihanimpia kokemuksia on omistaa Jumalan rauha.

Kristittyinä eläminen on myös eräänlainen voimakysymys. Kaikkialla maailmassamme asiat ratkaisee voima. Sillä on valta, jolla on voimaa. Näin on kristillisyydessäkin. Oikea kristillisuus on heikkojen voima. Jos voima puuttuu, niin kaikki puuttuu. Evankeliumi on Jumalan voima. *Etkö jo ole oppinut, etkö ole kuullut, että Herra on ikuinen Jumala, koko maanpiirin luoja? Ei hän väsy, ei uuvu, tutkimaton on hänen viisautensa. Hän virvoittaa väsyneen ja antaa heikolle voimaa. Nuoretkin väsyvät ja nääntyvät, nuorukaiset kompastelevat ja kaatuvat, mutta kaikki, jotka Herraa odottavat, saavat uuden voiman, he kohoavat siivilleen kuin kotkat. He juoksevat eivätkä uuvu, he vaeltavat eivätkä väsy.* (Jes. 40:28–31).

Sanasta löydämme voiman. Sana sanoo: *Herra, minun Jumalani, on antanut minulle taitavan kielen, niin että voin sanalla rohkaista uupunutta. Aamu aamulta hän herättää minut, herättää korvani kuulemaan oppilaan tavoin* (Jes. 50:4).

Elämä alkaa siitä, että löydämme Kristuksen, hänet, josta evankeliumit todistavat. Kaikki saadaan häneltä. Hän on Jumalan voima (*dynamis*).

Aito kristillisuus perustuu Kristuksen tuntemiseen. Tämän tuntemisen tulee myös kasvaa koko ajan. Sen myötä kasvaa myös armo, rauha ja kaikki muutkin lahjat.

Yhä runsaampana tulkoon osaksenne armo ja rauha, jonka Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tunteminen antaa. Hänen jumalallinen voimansa on antanut meille lahjaksi kaiken, mikä kuuluu tosi elämään ja jumalanpelkoon. Olemmehan päässeet tuntemaan hänet, joka on kutsunut meidät kirkkaudellaan ja voimallaan. (2. Piet. 1:2,3).

Itsessämme olemme heikkoja saviastioita, mutta juuri heikkoudessa Jumalan voima tulee suureksi. Paavali kirjoittaa korinttilaisille: *Tämä aarre on meillä saviastioissa, jotta nähtäisiin tuon valtavan voiman olevan peräisin Jumalasta eikä meistä itsestämme. (2. Kor. 4:7).*

Hän oli heikko, kun hänet ristiinnaulittiin, mutta Jumalan voimasta hän elää. Mekin olemme heikkoja, koska olemme häneen liitetyjä, mutta yhdessä hänen kanssaan me elämme Jumalan voimasta, ja te saatte sen tuntea. Tutkikaa itseänne, oletteko uskossa. Pankaa itsenne koetteelle. Ettekö huomaa, että Jeesus Kristus on teidän keskellänne? Ellei niin ole, ette selviydy koetuksesta. (2. Kor. 13:4,5). Tai: Jeesus Kristus on teissä (KR38).

Mutta hän on vastannut minulle: "Minun armoni riittää sinulle. Voima tulee täydelliseksi heikkoudessa." Sen tähden ylpeilen mieluummin heikkoudestani, jotta minuun asettuisi Kristuksen voima. Siksi iloitsen heikkoudesta, loukkauksista, vaikeuksista, vainoista ja ahdingoista, joihin joudun Kristuksen tähden. Juuri heikkona olen voimakas. (2. Kor. 12:9,10).

Aito kristitty on itsessään täysin heikko, täysin voimaton, mutta hän omistaa Kristuksessa suunnattomat Jumalan voimavarat.

Kun huokailemme voimattomuuttamme ja surkeuttamme, se kertoo usein vain meidän ylpeydestämme: yritämme vielä omin voimin eteenpäin. Emme ole kokeneet vielä täydellistä vararikkoa. Valitamme heikkouuttamme, vaikka meillä on rukouksen ja anomisen päässä valtavat voimavarastot.

Meidän on opittava paremmin tuntemaan Kristusta ja hänen evankeliumiaan. Tämä tulee useasti mahdolliseksi vasta sitten, kun olemme täydellisesti pettyneet itseemme. Jos oman voimattomuuden surkuttelu ei vie meitä Kristuksen luokse, on parempi lopettaa surkuttelu. Muutamat ihmiset ovat erikoistuneet erittäin eteviksi valitellessaan huonouttaan. He haluavat näin vaikuttaa hyvin hurskailta. Hekin ovat aikamme fariseuksia. Monet ihmiset yrittävät vuorostaan elää ilman evankeliumia ja ilman uskoa, pyrkien elämään kunnollista elämää kelvatakseen näin Jumalalle. He pettyvät kerran.

Jos olemme tyhjiä, se on vain hyvä. Mutta jos voimattomuutemme ei vie meitä voiman lähteelle, päivittely on täysin turhaa ja vastenmielistä kuunneltavaa.

Evankeliumi on Jumalan voima. Evankeliumin voimalla syntyy lapsia Jumalalle. Evankeliumi vapauttaa ihmisen kaikesta suorittamisesta. Evankeliumin voimalla lain kirouksen ja kadotuksen alainen sielu siirtyy Jumalan Pojan valtakuntaan. Mikään muu voima ei saa tätä aikaan. Kaikki muut tiet ovat pois suljettuja. Kristus on myös uskovan elämä ja voima. Voimme vain kiittää Jumalaa hänen ihmeellisyydestään meitä kohtaan, jotka tulimme uskoon evankeliumin sanasta.

Emme voi koskaan ammentaa tyhjiin evankeliumin sanomaa, se on niin valtava. Epäilemme usein, voivatko evankeliumin lupaukset olla todella totta. Tekoihin tottunut ihminen ei tahdo millään uskoa, että kaikki on armoa. Jatkuvasti hän pohtii, mikä on minun osuuteni. Siksi uskossa lepääminen on monelle outo asia, ilosta puhumattakaan. Kuinka vaikeaa on kohottaa katse omasta itsestä Kristukseen. Hän on kuitenkin evankeliumin ydin.

Evankeliumin suloiseen salaisuuteen palaamme vielä useamman kerran, jos Herra suo.

Evankeliumissa on vastaukset kaikkiin meidän hengellisiin kysymyksiimme. Se tuo rauhan rauhatomuuteemme ja lain kirous katoaa. Synnit annetaan sen kautta anteeksi. Ilo ja yltäkylläinen elämä seuraa evankeliumin omistamisesta. Kun Kristus on elämämme ja voimamme, orjuus on poissa. Tuomiota ei ole. Kuolema on voitettu. Kadotus on poissa. Taivas on avoinna. Saamme sanoa: *Abba! Isä! Rakas Isä!*

Amen.

Lähdekirjallisuutena Pyhän Raamatun lisäksi: Iso Raamatun Tietosanakirja